

LINA

Kas ta on OnlyFansi jaoks liiga vanaks jäänud?

See mõte tabab teda, kui ta on duši all valmis saanud ja hakkab välja astuma oma ilusast malmvannist, mille ta mõned aastad tagasi ühe Stockholmist põhja pool elava vanapaari käest ostis. Lina on ainult veidi üle neljakümne, aga tal on tunne, nagu peaks viimasel ajal tõesti pingutama, et üle kõrge vanniserva saada. Issand, kuidas aeg lendab.

Ta astub külmale kahhlepõrandale ja tõmbab vannilina ümber.

Loomulikult *ei* ole ta OnlyFansi jaoks liiga vana, inimestel paistab ju olevat igasugu erinevaid veidrusi. Ta võib kihla vedada, et seal on keegi üheksakümneaastane naine, kes paneb üles videoid, kus ta tantsib võrgutavalt oma elektrilises ratastoolis, ja teenib miljoneid. Aga see pole Lina jaoks. Ta ei oska tantsida ja mõte, et keegi võiks teda pärast kahtekümnet aastat suhtes olemist paljalt näha, tundub piinamisena.

Ta paneb mugavad koduriided selga ja astub oma Södermalmi linnaosa Hornsgatani tänava korteris kööki. Lülitab veekeetja sisse, lõikab kaks viilu poes ülejäänud

Taani rukkileiba, määrib sellele korralikult võid ja paneb sellele siis suitsusinki ja õhuke si kurgiviile. Täiuslik lõuna, kui pole jaksu muud teha.

Ta võtab võileivad kaasa ja istub elutoa pehmele diivanile, paneb teleka mängima. Rootsi meisterkoka saates võistlevad kaks amatöörkokka selles, kumb suudab kiiremini kana tükeldada.

Loomulikult ei taha ta olla OnlyFansis. Ka ei taha ta siseneda aktsiamaailma, ta ei tea selle kohta absoluutselt midagi. Ja ta ei taha mingil juhul laenu võtta. Sellest saaks õpetlik osa saates „Luksuslõks“. *Delikatessipoe omanik Lina hakkas neljakümneselt SMS-laene võtma, praegu elab ta Östberga lähedal jäätmekonteineris. Tsi-taat: suvel on siin päris soe ja mõnus!*

Ei, ei mingeid laene.

Aga Lina ei saa enam silmi kinni pigistada fakti ees, et praegu on tal majanduslikult väga raske. Ta on rääkinud sellest mõne sõbraga, ka Louise'iga. Aga seda rootslastele tüüpilisel viisil: *Jaa, praegu on veidi raske, aga see läheb üle, küll kõik korda saab.* Kõige suurem on mure öösiti. Neetud ööd.

Varem pole Linal kunagi olnud magamisega raskusi, ta on alati olnud selline, kes läheb voodisse, paneb heliraamatu mängima ja kustub kümne minuti pärast ära. Aga pärast räsivat lahutust ja tütre USAsse minekut – rääkimata kahest ebameeldivast müsteeriumist, mille ta koos Louise'iga eelmisel aastal lahendas – on ööd veidi raskemateks muutunud. Mõtle, kui ta saaks kätte süsti propofooliga või mis see nüüd oligi. Nagu Michael Jackson sai palju aastaid, nii et jääb kohe magama. Propabüül? Klorofüll? Vahet pole. Lihtsalt midagi, mida iganes.

Teleka ees diivanil sööb Lina oma võileivad ära ja joob sooja teed. Piim ja mesi silitavad enne alla makku vajumist kurku. Äkitselt tundub kõik veidi parem ja ta tunneb, kuidas õlad alla vajuvad.

Aga pole kahtlustki, et ta peab varsti oma rahaprobleemidele lahenduse leidma. Tema korter on suur ja ilus – ja sobis täiuslikult, kui nad siin kolmekesi olid. Tegu on ruumika kolmetoalisega keset linna, aga see on elamisõigusega üürikorter. Ehk siis selline, mida ta müüa ei saa. Ja üür tõusis sel aastal üsna palju. See sobis, kui nad Callega korterit jagasid, aga nüüd ... nüüd neelab see liiga suure osa tema sissetulekust.

Kas ta peaks koomale tõmbama? Koomale tõmbamine on populaarseks muutunud, on Lina lugenud. Ühest küljest tundub talle, et on alati üsna tagasihoidlikult elanud. Tal ei ole kunagi olnud palju raha, tal pole kunagi olnud elutuba, mida nimetatakse salongiks, nagu tema õel Louise'il. See, et neil õnnestus Callega korterivahtuse abil see kolmetoaline hankida, oli täielik vedamine. Aga võib-olla on see ainult temale üksinda liiga suur. Tal peab olema kahetoaline, sest kui Maja tuleb USAst tagasi, on tal loomulikult oma tuba vaja. Ja ta elab veel kindlasti mõned aastad kodus, enne kui omaette kolib. Aga poole ajast on ta ju Calle juures Älvsjös. Kas nad võiksid Majaga äkki tuba jagada? *Kallis Maja – oled sa emme hambakaitset näinud, äkki on see su padja all?* Ei, see ei lähe. Maja laseks ennast adopteerida. Vaja on vähemalt kahte tuba.

Teine probleem on selles, et poel ei lähe just hiilgavalt. Eelmise aasta jõuluperiood oli täiesti okei, aga jaanuarist saati ei ole nõudlus hea juustu järele olnud eriti suur. Praegu on muidugi paljudel majanduslikult keerulised

ajad. Kõrged üürid, toiduhindade tõus, kallis bensiin ... Camembert ei ole poenimekirjas just esikohal. Ka Testun al Barolo mitte – kitsejuust, mida on marineeritud Barolo piirkonnas kasvatatud viinamarjade mahlas ja kestades. Lina teab, et varakevadel sissetulekud vähenevad veidi, et siis mais ja juunis tõusta, siis tahavad kõik osta oma pargipiknikutele või rõdul peetavatele veiniõhtutele juustu. Aga ta pole veel sealmaal. Stockholmis on aprilli alguses ikka veel üsna külm.

Axel käib aeg-ajalt nädalavahetusesti delikatessipoes abis ja vahel ka argipäevadel. Ta õpib kaugõppes ajakirjanikuks ja jõuab tänu sellele üsna tihti appi tulla. Aga nüüd on teda harvem vaja läinud, sest Lina jõuab enamiku asju ise ära teha. Kahjuks.

Kui võileivad on söödud, avab ta põlvedel oma väikese sülearvuti. Ta läheb vaatab oma kirjakasti ja taipab, et talle on saadetud Sören Jenseni tuludeklaratsioon. Ta avab selle ja hakkab seda uudishimulikult läbi vaatama. Sören Jensen peab väikest veine importivat firmat koos kaaslase Evert Strömbergiga. Probleem on selles, et Evert on hakanud kahtlustama, et Sören sahkerdab rahaga ja kandib suure osa sellest endale. Ta võttis Linaga mõned nädalad tagasi ühendust ja Lina võttis töö kohe vastu.

Või noh – loomulikult ei võtnud ta ühendust Linaga, vaid Börjega. Mehega, kes tema delikatessipoe kõrval varem kingsepaäri pidas. Aga kui Börje ootamatult suri ja Lina sai aru, et mees töötas ka eradetektiivina, juhtus nii, et ta võttis mehe töö vaikselt üle. Nüüd töötab ta ise eradetektiivina ja kui inimesed võtavad ühendust Börjega, satuvad nad hoopis Lina otsa.

Enamasti on tegu truudusetusejuhtumitega või siis

just majanduspeetustega. Aga mõnikord, nagu eelmisel talvel Tällbergis, on asi muutunud ohtlikumaks ja tegelikumaks. Õnneks meeldib Linale see lisatöö – see annab nii lisaraha kui ka adrenaliinisüste.

Aga varsti saab ta aru, et Sören Jenseni tuludeklaratsioon ei ole midagi eriti põnevat.

„Kurat,“ pomiseb ta endamisi.

Paistab, et siin pole eriti milleski sobrada. Kui ta midagi ei leia, esitab ta lihtsalt arve põhisummale. Suure tasu saab ta alles siis, kui suudab näidata selget tulemust.

Just siis, kui ta on arvuti kõrvale tõstnud, et panna mängima mõni nüri Briti krimka, väriseb ta telefon. Lina palub vaikselt jumalat, et see poleks ta ema. Mitte, et ta oma ema ei armastaks, armastab küll, aga mõnikord on tema kuulamise jaksamiseks vaja olla heas tujus. Varem samal päeval sai Lina temalt sõnumi: *Kas tahad aidata mul WC-sse uut tapeeti panna, kui Hispaaniast tagasi jõuan? Praegu on see ikka suht peldik (HAA-HAA – päris hea nali) ja vajab värskendust. Västeråsis on üks hea pood, võime sinna vaatama sõita. Äkki on sul ka vaja kuhugi tapeeti panna, su kodu näeb üsna päevi näinud välja.*

Linal pole mingit tahtmist oma emaga Västeråsi sõita. Aga õnneks on helistaja keegi muu.

„Terekest, õeraas,“ ütleb Lina.

„Tšau!“ hõiskab Louise liini teises otsas.

„Kuidas sul läheb? Kas jõudsite saarde?“

„Jah, jõudsime ennelõunal kohale. Aga see praam kõigutas korralikult, suutsin vaevu okset tagasi hoida.“

„Kas te lennata ei võinud? Sa oled ikka Rutgerile rää-

kinud, et jääd väga kergesti merehaigeks?“

„Olen, aga Rutger tahab kliimale mõelda, nagu ta ütles. Lastelastele ja nii. Ma küll arvan, et see praam paiskab ka piisavalt saasta välja, nii et ühte vahele jäänud lendu see küll ei kompenseeri. Praegu on meil igatahes rendiauto, me elame ju saare idaküljel, kuhu buss sõidab ilmselt kolm korda igal neljandal liigaastal.“

„Kuidas seal siis on ka?“ küsib Lina ja nõjatub diivanil tahapoole. „Ma pean silmas Gotlandil. On seal kena?“

„Igatahes. Täna on veidi tuuline, aga nädala lõpu poole peaks kenamaks minema ja lihavõtted peaksid päris päikeselised olema. Me elame üsna väikeses pensionaadis Katthammarsvikis, selle omanik on Rutgeri vana sõber. Ja homme läheme ehitusplatsi vaatama. Ja võib-olla sööme suitsutuskojas õhtust, see tehakse ilmselt alles siis lahti,“ räägib ta õde.

„Mis on suitsutuskoda?“

„Restoran, mis pakub koorikloomi ja head veini.“

Lina noogutab.

„Ei kõla just kõige halvemini. Kes oleks võinud arvata, et Gotlandil saab juba aprillis head veini ja koorikloomi?“

„Mitte mina. Või noh, ma ju arvasin, ma tegin White Guide'i raamatu abil päris palju uurimustööd.“

Lina naeratab endamisi.

„Selge see.“

Louise peab pausi, enne kui küsib:

„Kas sa oled veel mõelnud siia külla tulemise peale? Varsti on ju munadepühad. Mõtlet – lihavõttelammas ja klaasike Barolot Gotlandil.“

„Ma tahaksin seda väga. Aga sa tead ju, praegu on

mu rahakott veidi õhuke.“

„Aga loomulikult mina maksan, õeke. Kui sa aidad mul veidi hotelli planeerida, siis katab ettevõtte reisi- ja elamiskulud.“

„Ei-ei.“

Lina kuuleb, kuidas Louise toru teises otsas otsmikku kibrutab.

„Ma saan hakkama,“ ütleb Lina.

„Tegu pole mingite almustega,“ vaidleb Louise ärritunult vastu. „Collins on miljardiettevõtte, neil on raha teha sulle laevareis välja. Ja me võime sulle ka üüriauto hankida.“

„Mul on ju Dolly.“

Nüüd on telefonis kuulda isegi Louise'i silmade pööritlemine.

„Oh, issand. See vana maanteede hirm.“

„Tal on uus süüteküünal ja piduriklotsid käisid hoolduses, olgu sulle teadmiseks. Ta töötab väga kenasti.“

Louise'i maailmas vahetatakse auto iga mõne aasta tagant välja ja siis tuttuue vastu. Dolly on roheline Volkswageni buss aastast 1984, samal aastal andis Band Aid välja loo „Do They Know It's Christmas“. Ja Ingmar Bergman võitis „Fanny ja Alexanderi“ eest mitu Oscarit, ja Lina armastab oma vana ustavat kaaslast. Nad otsid selle Callega kunagi ammu ja see on viinud neid mitmele toredale suvepuhkusele. Mõnikord tuli ka Maja kaasa, kuni teda tabas, tsitaat: „Kitsaste ruumide põhjustatud krooniline depressioon.“

Linale meeldib kohutavalt Dollyga teele minna. Kuna nii vana autoga sõites välditakse liiga lühikesi otsi, käib ta sellega harva poes sisseoste tegemas, aga puhkuse veetmiseks sobib see rohkem kui hästi. Pealegi on sel

maksuvabastus, mis on suur eelis, aga see ei tähenda, et seda on odav pidada. Neljakümneaastase auto pidamine tähendab, et seda peab üsna palju parandama. Õnneks on linnast põhja pool üks väike töökoda, kus ei küsita tööde eest sama palju kui linnakohtades, aga kogu aeg on vaja midagi välja vahetada. Uued pidurid, uus sidur, uus filter. Selle käitamine maksab sama palju kui Maja ülalpidamine.

Aga Lina armastab Dollyt. Mitte sama palju kui oma tütart, aga peaaegu. Võib-olla võiks ta oma hipibussi maha müüa ja teenida sada tuhat krooni. Aga ta kahtleb, kas see seda väärt on.

Varsti algab jälle uus hooaeg, varsti läheb ta jälle teele ja magab Dollys. Avastab uusi kohti. Tegelikult teeks talle head enda liigutamine – millegi uue nägemine. Keskkonnavahetus.

„Kas Gotlandil läheb soojaks?“ küsib ta Louise'ilt.

„Öösiti on ikka veel külm, aga päeval on kümme-kaksteist kraadi. Kui päike paistab, on lausa suvetunne.“

Lina noogutab, silitab sõrmega teetassi kõrva.

„Ma mõtlen järele. Võib-olla oleks mõnus veidi minema saada.“

„Ja äkki leiad Gotlandilt delikatesse, mida oma poes müüa?“

Lina mõniseb.

„Jah, uusi delikatesse, mida müüa olematutele klientidele.“

„Või siis leiad mõne uue müsteeriumi, mille lahendamiseks veidi teenida.“

Lina lonksab ära viimase jahtunud teelõpu.

Uus müsteerium – see polekski nii ogar.

MALIN

Kaks nädalat varem

Kevadine päike voogab köögiaknast sisse ja paneb vana Husqvarna puupliidi kiiskama. Malin paneb telefonikaamera tööle ja filmib, kuidas ta avab rohelise kootud paja-kindaga väikese ahjuukse ja võtab sealt välja ahjuplaadi kahe keerdus pikksaiaga. Nende kuldne pind läigib päikese käes ja kaamera poole tõuseb kuum aurupahvak.

Täiuslik.

Ta vaatab video läbi ja tunneb rahulolu. Kas võiks veel idüllilisem välja näha? Äsjaküpsetatud sai pühapäevahommikul.

Kui ta on lisanud väikese inspireeriva teksti, laeb ta video Instagrami üles. Ta paneb telefoni hääletu peale, ta peab seda pärast uue postituse üles panemist alati tegema, muidu piiksub telefon ennast märguannetest katki.

Ta paneb retrodisainiga köögiraadios P2-kanali mängima ja lõikab pikksaiast mõne viilu. Määrib neile paksu kihi võid, mis peaaegu kohe ära sulab, siis asetab neile

kaltsiumikristallilist Västerbotteni juustu ja mõned viilud kurki. Valab endale klaasitäie rabarbri-õunamahla, mille kohalikust Tempo poest leidis.

Malin istub, kuulab raadio uudistesaadet ja sööb oma hommikusööki. Vaatab aeda, kus päike veel valge õue-muru üle kuldab. Aga nüüd hakkab hall kaduma.

Ta suleb silmad ja laseb päikesevalgusel silmalauge soojendada. Hingab sisse, hingab välja. Siin ta istub oma täiesti uues sajandivahetusemajas Gotlandil mere ääres. Ta on just küpsetanud saia ja näidanud täiuslikke *baguette*'e oma ligi sajale tuhandele jälgijale.

Ta peaks tundma rahulolu. Peaks olema tänu uuele põnevale elule ülevas meeleolus.

Aga ... see pole nii lihtne.

Maja on ilus, selles pole kahtlustki, kuigi sisse elamine ja kolimiskaose kontrolli alla saamine võtab aega. Ja nii palju, kui ta on ümbruskonnas jalutamas käinud, on siin olnud kena, kuigi veel kõle ja külm. Ta ei ole seda ümbruskonda veel tundma õppinud. Sigge aga paistab ülevat üliõnnelik, et on saarel, oma kodukandis tagasi. Ja Malin tõesti proovib ka entusiastlik olla, ta teab, kui väga mees on seda igatsenud.

Aga tema ise ... jah, seda on raske seletada. Ta ei tunne ennast siin koduselt. Aga, tuletab ta endale meelde, loomulikult võtab uue koha tundma õppimine aega, rääkimata uuest majast ja selle kõigist tubadest.

Ta sirutab käe telefoni järele, tal tekib soov helistada Emmale, oma parimale sõbrale, kes jäi Stockholmi. Kes elab ikka veel Kungsholmeni korteris, kes võib ikka veel alustada päeva jalutuskäiguga piki Norr Mälarstrandi randa, süüa lõunat mõnes lärmakas kohvikus ja võib-olla minna tüdrukutega õhtul klaasikesele.

Malin seda ei saa. Ta on siin üksi.

Äkki peaks ta oma kausta kirjutama? Tema psühholoog soovitas tal endale selline osta, kui Malin pidi tema juures käimise lõpetama. Pärast nelja kuud Ann-Charlotte'i juures väikesel munakivitänaval oli ta valmis, vähemalt psühholoogi enda sõnul. Pealegi pidi ta ju ära kolima ja Ann-Charlotte'i ei vaimustanud mõte Zoomi kohtumistest.

Ta hakkas Ann-Charlotte'i juures käima kuu aega pärast *katastroofi*, nagu Malini ema seda nimetas. Eelmise aasta novembris. Ta oli alati arvanud, et laste saamine on midagi, mis toimub tasapisi, millalgi tulevikus, aga alles siis, kui ta Siggesse armus, hakkas ta tõeliselt last tahtma. Nad otsustasid loobuda kaitsevahenditest pärast kokku kolimist ja poole aasta pärast oli Malin rase. Pigem valdas teda rahu. Tulemas oli midagi suurt ja põnevat. Kuni ta oli seitsmendat kuud rase ja kõik sai läbi. Ta ärkas keset ööd ja sai kohe aru, et midagi on valesti. Ja haiglas leidis see kinnitust. Väike tütar, kelle nimeks pidi saama Sol, oli kõhus surnud, ja hiljem samal päeval oli Malin sunnitud ta sünnitama.

Malin lamas peaaegu nädal aega pärast seda kodus voodis. Valu, nii füüsiline kui psüühiline, haaras ta üleni endasse. Ta ei jaksanud süüa, juua, telefonile vastata, Siggega rääkida. Ainult magada.

Sigge võttis ühendust erapsühholoog Ann-Charlotte'iga, keda talle soovitati. Ja Ann-Charlotte päästis ta.

Oli tõeline vedamine, et Malinil oli töö, kus ta sai oma tööaegu ise reguleerida. Tal oli hulk pikaajalisi koostöid, mis olid kestnud juba mitu aastat – tapeedifirma, toidukotid, ehituspoed – ja Sigge pani Instagrami

postituse, kus ta teeskles Malinit ja kirjutas, et võttis ennast pärast „rasket ja tõist sügist“ kuuks ajaks vabaks. Õnneks suhtusid kõik koostööpartnerid tema pausi pidamise vajadusse lugupidavalt. Ja kõigest hoolimata paistis keset kogu seda pimedust valguskiir – ta polnud oma rasedusest sotsiaalmeedias kordagi kirjutanud. Ta ei pidanud vastu võtma tuhandeid südameemotikone, ei pidanud võõrastele seletama, mis oli juhtunud. Ainult tema pere ja lähimad sõbrad teadsid. Mitte keegi teine.

Mõne aja pärast hakkas ta jälle sööma. Siis lähedastega rääkima. Seejärel töötama. Ja tasapisi läks elu edasi, peamiselt tänu Ann-Charlotte'ile, kes aitas tal leinaga toime tulla ja aegamisi tulevikku vaadata. Aga temas oli tühimik, suur tume mittemiski. Kui nad maja ostsid, mõtles Malin, et võib-olla aitab see seda täita.

Aga seni veel ...

Malin, ütleb ta endale kõva häälega. Rahu. Üks samm korraga.

Kõik võtab aega, veenab ta ennast ja paneb telefoni käest. Ta helistab Emmale hiljem. Võib-olla kuuleb ta veidi suurlinnakõmu, mis ta tuju tõstab.

Malin võpatab, kui kusagilt tema kohalt kostab kägin. Ta istub hetke täiesti tardunult. Maja on vana, tuletab ta endale meelde. Ikka kusagil kägiseb, kui seda kõige vähem oodata oskab.

Kust see heli tuleb? Ta istub täiesti vaikselt ja pöörab pilgu üles. Tornitoast?

Malin tõuseb püsti ja läheb ettevaatlikult trepist üles. Sigget pole kodus, ta lasi juba varahommikul jalga. Ta lahkus ehitusfirmast, kus ta Stockholmis töötas, ja nüüd on tal oma firma ning tal on juba mitu tööd üle saare ootel.

Malin seisab hetke liikumatult ülemisel korrusel, kus tuhmid tumerohelised tapeedid katavad seinu. Ta peab siia uue tapeedi panema, kuid ei tea veel, millist. Midagi muustrilist äkki, või oleks seda terve koridori jaoks liiga palju? Ta vaatab üles tornituppa viivat keerdtreppi. Kuuatab. Ja läheb siis üles.

Valgus tulvab kaarakendest sisse. Kõrgete pahklike puude taga näeb ta merd ja väikest mäge.

Vaade on võrratu. Ja ta tuletab endale veel korra meelde, et peab siia üles endale maalimis- ja meisterdamistoatama. Mitte ainult sellise, mida oma renoveerimist armastavatele jälgijatele näidata, vaid sellise, kus ta ennast tõesti hästi tunneb. Kui päike ta nägu soojendab, triivib Malin mõtteis eemale. Ta kujutab ette lamamistooli, võib-olla roheline lillalise kangaga. Ta ostaks kusagilt kirbukalt vana mööblit ja õmbleks neile uue katte. Täidaks aknaorvad raamatutega. Romaanid, vanad kokaraamatud, ajalugu. Puitlaual maakera, ilusad lambid, vaskküünlajalad. Võib-olla millalgi koer või kass, kes lamab haigutades pleedil? Võib-olla ... laps.

Malin paneb silmad kinni. Asetab käe oma kõhule. Ta tahab lapsi. Ja nad saavad Siggega lapsi. Aga eelmine aasta oli nii raske, et nad ei proovinudki uuesti. Mis siis, kui sama asi juhtub jälle? Mis siis, kui ta peab selle kõik jälle läbi tegema, kogu selle ootamise ja igatsuse ja mure – et siis kõigest ilma jääda.

Ta ei tea, kas ta jaksaks. Või noh, ta peab jaksama, millalgi. Küsimus on selles, millal. Võib-olla on maja hea projekt, millesse sukelduda, enne kui nad julgevad uuesti proovida.

Kui telefon taskus väriseb, katkeb Malini mõttelõng. Ta võtab selle kätte ja tardub kohe, kui meili näeb.

Ei.

Ei, ei, ei.

Jälle uus meiliaadress. Kui palju meiliaadresse jaksab üks inimene teha? Mida ta õieti tahab?

Ta teab, mida ta psühholoog on öelnud. Kustuta need lihtsalt ära, ära loe.

Aga uudishimu on liiga suur, Malin ei suuda meili eirata ja minna edasi, teeseldes, nagu midagi poleks juhtunud. Selle asemel avab ta meili ja loeb, pulss kõrvus tagumas.

Sa pead aru saama, et ma ei tee seda selleks, et sind terroriseerida. Ma tahan lihtsalt vastust, ma tahan, et sa mind kuulaksid. Et me näeksime, läheksime kohvile. Ma nõuan ainult pool tundi sinu elust, Malin. See on kõik – ma tahan sulle head, saa ometi aru. Ma tean, et sa elad nüüd Gotlandil. Idarannikul, kui ma õigesti aru saan?

Malini kõri nõõritakse kokku. Issand jumal.

Asi on hullem, kui ta oli arvanud. Mis siis, kui ta poleks seda meili avanud ega näinud, et see hull on tema asukoha kindlaks teinud? Meiliaadress on oluline2018@gmail.com. Täiesti uus loomulikult. See inimene on varem saatnud meile vähemalt viielt erinevalt kontolt. Ja Malin on need kõik blokeerinud, aga sellest pole abi, varem või hiljem ilmub uuelts saatjalt veel üks meil. Ta on vastanud ainult ühe korra, pärast seda, kui teine meiliaadress hakkas temaga ühendust võtma ja nõudis temaga kohtumist. *Mul ei ole kohtumiseks aega ja ma tahan, et sa lõpetaksid ühenduse võtmise.* Aga sellest polnud abi.

Ja Malin oleks pidanud sellest aru saama. Selle ala

kolleegid on teda just selle eest hoiatanud, innukatele jälgijatele vastamise eest. Sellistele, kelle suhtlus tundub ähvardav, piiritu. Kui nendega suhelda, tõlgendavad nad vastust soovina jätkata ühenduse pidamist. Ainus, mis töötab, on nende ignoreerimine.

Aga seda – seda ei saa Malin ignoreerida. Jah, oma sotsiaalmeediakontodel on ta maja ostust muidugi avalikult rääkinud. Aga detailidesse pole ta laskunud. Nad ostsid Gotlandile maja – hurraa! Aga kuhu täpselt, pole ta kunagi kirjutanud. Ja seni pole ta oma ümbrusest veel pilte üles riputanud, ainult pilte osadest siseruumidest.

Idarannikul, kui ma õigesti aru saan?

Kuidas ta seda teab? Kuidas võib see hullumeelne teada, et nad elavad saare idakaldal? Ja kui ta seda teab – kas ta teab siis ka, et nad elavad Katthammarsvikis? Kas ta on isegi nende aadressi välja uurinud?

Maakler, kellelt nad maja ostsid, oli väga mõistev, kui nad rääkisid Malini tööst, ja võttis kuulutuse alla juba enne, kui nad lõpphinnas päris kokku leppisid. Aga loomulikult võib kellelgi olla õnnestunud kaks asja kokku viia.

Kas see inimene on praegu teel siia?

Malin peab sügavalt hingama, et mitte paanikahoogu saada. Mida ta peaks tegema? Ta ei saa ju politseisse helistada? Meilide saatmine ei ole ju ebaseaduslik.

Ta peab Siggele helistama.

Aga kui ta seda teeb, on liin kinni. Ta istub arvatavasti autos, sõidab järgmise kliendi juurde ja räägib kolmandaga telefonis. Ta toksib kiiresti sõnumi, et mees talle võimalikult kiiresti helistaks.

Ja kui ta telefoni värisevi käsi taskusse pistab, tuleb talle meelde heli, mille sunnil ta siia üles tornituppa tuli.

Mis heli see oligi? Kas lihtsalt puidukägin vanas majas?
Või oli see midagi muud?

Mees ... naine ... Malin ei tea, kes talle meili saatis. Raske öelda, kas see on mees või naine, aga mingil põhjusel on ta ette kujutanud naist. Kuigi isegi kui jälitaja on naine, ei tekita see temas vähem hirmu.

Ega ta ometi majas ole?

Ega Malin äsja ometi seda kuulnud?

Ta hingab veel korra sügavalt sisse ja haarab tolmu-
sest aknaorvast.

„Rahu, Malin. Rahu.“

Loomulikult pole see inimene majas sees. Lihtsalt tema enda mõtted kollitavad. Kõik saab korda, varsti helistab Sigge talle ja paneb talle mõistuse pähe. Ja kohe, kui ta koju tuleb, tunneb Malin ennast kohe turvalisemalt selles suures majas, mis ei tundu veel koduna.

Ta peaks minema välja ja jalutama kohalikku kohvikusse, sööma veidi lõunat ja kohtuma inimestega. Just, seda ta teebki.

Enne tornitoast lahkumist heidab ta pilgu sealsele napile mööblile. Vanale pingile, mis on peaaegu nagu väike köögisohva. Varem polnud ta seda tähele pannud, aga nüüd näeb ta istme all musta pilu.

Ta jääb poole sammu pealt seisma.

Kas see on säilituskastiga pink?

Sellist on ta nimelt otsinud. Ta läheb mööblieseme juurde ja tõstab istme ettevaatlikult üles. Jah. Tõepoolest on istelaua all säilituskast. Päike kuldab väikest tolmutpilve, mis istmelt üles tõuseb. Ja kuigi päikese-kiired ei ulatu päris kasti põhja, paistab pimedast üks karp. Naljagal kombel ei näe see eriti vana välja. See on roosat värvi ja Malin mõtleb, kas ta pole mitte Åhlénsi

kaubamajas selliseid karpe näinud ja seda mitte väga ammu aega tagasi. Ta võtab karbi kätte, pühib tolmust puhtaks ja paneb selle pingile, kui on kaane jälle kinni pannud.

Karbi kaanele on kleebitud valge lipik. Keegi on kirjutanud musta tindipliiatsiga: RAAMAT.

Malin kergitab kaant, olemata kindel, mille ta võiks sealt seest leida. Igal juhul poleks ta osanud oodata sellist hulka vanu ajaleheartikleid.